

ת"פ 46694/09/14 - מדינת ישראל נגד נועה רוסינק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 46694-09-14 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ'
רוסינק
16 פברואר 2016

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נועה רוסינק

הנאשמת

גמר-דין

רקע

1. ביום 22.3.2015 קבעתי על-יסוד הודאת הנאשמת בעובדותיו של כתב-אישום מתוקן, כי היא ביצעה עבירה של גניבה לפי סעיפים 383 ו-384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודתה הנאשמת, במועדים הרלוונטיים לכתב-האישום, שירתה הנאשמת כיומנאית בתחנת לב הבירה בירושלים במסגרת שירות חובה במשטרת ישראל. ביום 17.10.2012 שהתה המתלוננת שהנה שוטרת, בתחנת המשטרה במסגרת תפקידה. בעוזבה את תחנת המשטרה, שכחה המתלוננת בחניון התחנה תיק ובו מחשב נייד. קצין משטרה מצא את המחשב, והעבירו באמצעות שומר תחנת המשטרה לידי הנאשמת, שהייתה אותה עת ביומן תחנת המשטרה במסגרת תפקידה. הנאשמת החזיקה את המחשב ביומן המשטרה, תוך שהיא נמנעת מלדווח על מציאתו, ולא רשמה אותו כאבדה. מאוחר יותר באותו היום, בסיום המשמרת, נטלה הנאשמת את המחשב אל ביתה. למחרת, ביום 18.10.2012, פנתה המתלוננת אל הנאשמת במסגרת חיפושיה אחר המחשב, וביקשה ממנה לברר אודותיו. הנאשמת טענה בכזב באוזני המתלוננת כי קיבלה לידיה מהשומר תיק ריק ללא מחשב, ואף מסרה לה בכזב כי התיק הריק נלקח על-ידי שוטרי הסיור למחלקת "אבידות ומציאות" בתחנת המשטרה. באותו מועד וכן ביום למחרת, המשיכה המתלוננת בחיפושיה אחר המחשב בתחנת המשטרה, ולשם כך שוחחה עם הנאשמת אודותיו מספר פעמים. הנאשמת המשיכה לטעון בכזב בפני המתלוננת כי נמצא תיק ריק ללא מחשב. בשלב מסוים, הנאשמת אף אמרה למתלוננת כי היא יכולה לפנות בעניינה למחלקה לחקירות שוטרים. הנאשמת הודתה בכל אלה, ובגין כך נקבע כי ביצעה עבירת גניבה.

למען שלמות התמונה, אעיר שאין חולק בין הצדדים כי בחלוף יומיים לאחר הגניבה, השיבה הנאשמת את המחשב למתלוננת לאחר שזו הוסיפה לחפש אחריו (פרוטוקול דיון מיום 3.12.2015, עמ' 7, ש' 10-11).

2. במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, הוסכם כי בשלב הראשון ייקבע כי הנאשמת ביצעה את עבירת הגניבה, ללא הרשעה. בשלב השני, יוזמן תסקיר שירות מבחן, אשר ייתן את הדעת גם לסוגית ההרשעה. הוסכם כי הצדדים יציגו טיעוניהם לאחר קבלת תסקיר, כאשר המאשימה הודיעה לפרוטוקול כי עמדתה להרשעה ואילו הסנגור יטען לאי הרשעה. בסופה של דרך, הוגשה לעיוני שני תסקירים עליהם אעמוד להלן.

תסקירי שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 24.9.2015 עולה כי כיום הנאשמת הנה בת 22, רווקה, מתגוררת בבית הוריה, ללא עבר פלילי קודם.

הנאשמת תיארה לפני שירות המבחן את שנות לימודיה בבית הספר היסודי ובבית-ספר תיכון, ואת הקשיים שחוותה באותן שנים, אשר הובילו אותה לתחושות חוזרות של כעס, תסכול ואכזבה. תחושות אלה ליוו את הנאשמת גם כאשר לא הצליחה להתקבל למשרות רגישות בצה"ל אליהן שאפה להתקבל. במסגרת שירותה הצבאי, גויסה הנאשמת בתחילה לתפקיד יומנאית במשטרה, השתתפה בקורסים ונבחרה כחניכה למופת. בהמשך, בעקבות ביצוע העבירה הנדונה לפני, הוחזרה הנאשמת לצה"ל ושם שירתה כפקידה. הדבר העצים תחושות של מירמור, אכזבה ותסכול אצל הנאשמת. בתעודת השחרור מצה"ל נכתב כי הנאשמת: "פיקחית, בעלת רמה אישית גבוהה, בעלת מוסר עבודה גבוה, בעלת כושר ביקורת מפותח, בעלת כושר ארגון וניהול, מסייעת ועוזרת לזולת". בדירוג התנהגותה נרשם: "ראויה לציון". עם שחרורה מצה"ל, עבדה הנאשמת במשרד עורכי-דין, אולם בשל ההליך הפלילי הנוכחי שנפתח כנגדה ונוכח תחושות בוש שחשה, עזבה כעבור מספר חודשים את עבודתה. מאז ועד היום עובדת הנאשמת כמשכתבת במשרד חקירות פרטי, ומתנדבת במרכז המעניק מענה משפטי לקשישים.

בכל הנוגע לעבירה נשוא תיק זה - הנאשמת ביטאה אחריות מלאה למעשיה, והביעה צער, בוש וחריטה על אופן התנהלותה. לדברי הנאשמת, היא נטלה את המחשב מבלי שהקדישה מחשבה מספקת למעשיה ולהשלכותיהם, ואף דיווחה דיווח כוזב שכן הייתה נסערת ומבוהלת מהתנהגותה שכלל אינה אופיינית לה. עוד מסרה הנאשמת כי היה בכוונתה להשיב את המחשב לבעליה, אולם היא חששה מההשלכות עם היוודע הדבר. לדברי הנאשמת, היא אמורה להתחיל מפגשים אצל פסיכולוגית מתוך הבנה בצורך הקיים.

שירות המבחן ציין בתסקיר כי הנאשמת הנה בת למשפחה נורמטיבית, שהתנהגותה בעת העבירה היא חריגה לאורחות חיי המשפחה. הנאשמת תיארה תחושות של בוש בשל התנהגותה, והבנה כי גרמה להוריה אכזבה רבה. להערכת שירות המבחן, הנאשמת היא בחורה צעירה שבמהלך חייה ניסתה להגיע לידי הישגים אותם חוותה כמצופים ממנה, וכאשר לא עמדה בכך חוותה עצמה ככישלון ובעקבות כך סבלה מאשמה, כעס עצמי, ופגיעה נוספת ברמת בטחונה ובדימויה העצמי. כל אלה מועצמים עם כל כישלון נוסף. בתסקיר נכתב כי מאחר שתחושות אלה לא עובדו מעולם, קיימת בנאשמת מצוקה רגשית גבוהה. להערכת שירות המבחן, העבירה נשוא תיק זה בוצעה כתגובה רגשית לתחושות שהועצמו לאחר חווית הכישלון לממש את שאיפותיה במסגרת הצבאית, וכניסיון לפיצוי עצמי לא מודע לתחושות אלה.

כגורמי סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, ציין שירות המבחן כי בהעדר מענה טיפולי לקשיים הרגשיים של הנאשמת, קיים חשש מהתנהגות עוברת חוק כחלק מתחושת פיצוי עצמי, כאשר הדבר נעשה ללא חשיבה מספקת בנוגע למעשים ולהשלכותיהם.

כגורמי סיכוי לאי הישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד, ציין שירות המבחן כי התרשם מצעירה אינטליגנטית, בעלת יכולת וכישורים גבוהים, המתבטאת בפתיחות ובכנות, מנהלת אורח חיים נורמטיבי בדרך-כלל, ופועלת בהתנדבות למען הקהילה. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת מכירה באחריותה לגבי עצמה ומעשיה, וכי ההליך המשפטי מהווה גורם מוחשי ומרתיע עבורה תוך שניכר כי הנאשמת חוששת מהשלכותיו האפשריות על חייה ועל עתידה. בנוסף, הנאשמת מגלה רצון להשתלב בתהליך טיפולי, ואמורה להתחיל בימים אלה מפגשים עם פסיכולוגית.

נוכח גילה הצעיר של הנאשמת, נוכח האחריות המלאה שהנאשמת נטלה על מעשיה, נוכח הפנמת לקחים והרתעה מההליך המשפטי, נוכח העדרו של עבר פלילי, ועל-מנת שלא לפגוע בעתידה - המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשמת בדיון. בנוסף, המליץ שירות המבחן על צו של"צ בהיקף של 140 שעות, וכן על צו מבחן למשך שנה במהלכה יעקוב שירות המבחן אחר השתלבות הנאשמת בתהליך טיפולי.

4. מהתסקיר המשלים מיום 7.2.2016 עולה כי בתחילת חודש דצמבר 2015, החלה הנאשמת במפגשים עם פסיכולוגית קלינית באופן פרטי, וכי עד היום נערכו שמונה מפגשים. הנאשמת ביטאה שביעות רצון מהתהליך הטיפולי. תמונה חיובית עלתה גם מהדיווח של הפסיכולוגית המטפלת. במסגרת התסקיר המשלים, חזר שירות המבחן על מלוא המלצותיו כפי שפורטו בסיום התסקיר הראשון כמפורט בפסקה 3 לעיל.

טיעוני הצדדים

5. לעניין העונש, הושגה הסכמה בין הצדדים לפיה יוטל על המתלוננת צו של"צ בהיקף של 140 שעות לפי המלצת שירות המבחן. אשר לסוגית ההרשעה - באת-כוח המאשימה, עו"ד ליאורה נהון, טענה כי תנאיה של ההלכה הפסוקה להימנעות מהרשעה אינם מתקיימים במקרה דנן, ועתרה להרשיע את הנאשמת בדיון. מנגד, בא-כוח הנאשמת, עו"ד רועי פוליטי, עתר להימנע מהרשעת הנאשמת בשים לב למכלול הנסיבות לקולא עליהן עמד בטיעונו, ובשים לב להמלצות כתובות אותן הגיש לעיוני (ע/ 1, ע/ 2). שני הצדדים הפנו לאסמכתאות מן הפסיקה בתמיכה בטיעוניהם.

הנאשמת בדבריה לפני הביעה בבכי מתמשך חרטה כנה על מעשיה, והתחייבה כי הם לא יישנו.

דיון בסוגית ההרשעה

6. בפסיקה נקבע כי על דרך הכלל, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע נאשם בדיון. הימנעות מהרשעה לגבי נאשם שאינו קטין מהווה חריג, בו יעשה בית-המשפט שימוש רק במקרים חריגים. זאת, כחלק מאכיפה שוויונית של הדין וכחלק משמירה על עקרונות של הלימה והתרעה (ראו למשל: רע"פ 4790/13 קינדו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.8.2013) מפי כב' השופט שהם). בהתאם להלכה הפסוקה, הימנעות מהרשעה אפשרית רק בהתקיים שני תנאים

מצטברים: ראשית, על סוג העבירה להיות כזה המאפשר להימנע מהרשעה בנסיבות המקרה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ושנית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים לפי אמות המידה החלות על העניין, באתי למסקנה כי ניתן וראוי להימנע מהרשעת הנאשמת במקרה שלפניי, וזאת מהטעמים שיפורטו להלן.

7. בכל הנוגע לסוג העבירה ונסיבותיה - עבירת הגניבה תכליתה להגן על קניינו של הפרט. במקרה דנן, גנבה הנאשמת מחשב נייד, ולפיכך נלוותה למעשי הגניבה פגיעה אפשרית גם בזכות לפרטיות, בשים לב לכך שמחשב נייד יכול לכלול בתוכו מידע אישי (מסמכים, תמונות ועוד). בנוסף, במעשה העבירה של הנאשמת הייתה טמונה פגיעה ביחסי אמון בסיסיים שאמורים לשרור בין בני-אדם. כך בכלל, וכך במיוחד כאשר מדובר ביחסי אמון בין מי שעבדו באותו מקום עבודה במשטרת ישראל, שהיא זו שאמונה על אכיפת החוק והסדר (אזכיר כי המתלוננת איבדה את המחשב הנייד כאשר הגיעה כשוטרת לתחנת המשטרה במסגרת תפקידה, ואילו הנאשמת גנבה את המחשב במסגרת תפקידה כיומנאית באותה תחנת משטרה).

העובדה שהמעשים בוצעו תוך שהנאשמת ניצלה לרעה את תפקידה כיומנאית בתחנת משטרה; העובדה שהנאשמת לא דיווחה על מציאת המחשב ולא רשמה אותו כאבודה כמתחייב מתפקידה; וכן העובדה שהנאשמת שיקרה למתלוננת פנים מול פנים שוב ושוב בעניין המחשב הנייד, ואף הפנתה את המתלוננת בכזב לגורמים אחרים - כל אלה נזקפים לחובת הנאשמת במישור נסיבות ביצוע העבירה.

לצד זאת, ראוי לציין כי מדובר באירוע בודד, שנראה שלא קדם לו תכנון מוקדם, שכן המחשב הנייד הגיע לידיה של הנאשמת שלא מיוזמתה, אלא לאחר שהמתלוננת איבדה אותו בחניון תחנת המשטרה, וזה נמסר לידי הנאשמת על-ידי שומר. כמו כן, מדובר בעבירה שלא נלוו לביצועה עבירות נוספות. היא לא בוצעה בצוותא עם אחרים ולא אופיינה בשיטתיות או בתחכום מיוחד. אין חולק כי המתלוננת השיבה את המחשב לבעליו בחלוף יומיים מגניבתו. לפיכך, בסופו של יום, לא נגרם נזק ממשי כתוצאה ממעשה העבירה. כל אלה, בצירוף העובדה שעסקין בעבירה מסוג עוון, מובילים למסקנה כי על אף כיעור המעשים, רף החומרה של המקרה אינו מן הגבוהים, והדבר מאפשר לשקול את ביטול ההרשעה. (למקרים בהם בתי-משפט מחוזיים ראו לבטל הרשעה בגין עבירות רכוש, אף כי נסיבות ביצוע היו חמורות יותר ביחס למקרה דנן, ראו והשוו: עפ"ג (מחוזי באר-שבע) 8086-03-15 כהן נ' מדינת ישראל (14.5.2015); עפ"ג (מחוזי מרכז) 47277-01-14 מדהלה נ' מדינת ישראל (9.3.2014)).

8. בכל הנוגע לתנאי שעניינו פגיעה חמורה בעתידה או בשיקומה של הנאשמת - עסקין בבחורה צעירה ואינטליגנטית, בעלת יכולות וכישורים גבוהים, חסרת עבר פלילי קודם, שביצעה מעשה מכוער, אולם הוא מהווה מעידה חד-פעמית בחייה, שאינו מעיד על אורחותיה בדרך-כלל. כתב-האישום הוגש בחלוף למעלה משנתיים מעת ביצוע העבירה. מאז ביצוע העבירה ועד היום חלפו כשלוש שנים וחצי, במהלכן הנאשמת בגרה והיא עובדת לפרנסתה, מתנדבת למען הקהילה, ונרשמה ללימודי משפטים. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת לוקחת אחריות מלאה על

מעשיה מתוך חרטה כנה, וכי ההליך המשפטי היווה עבור הנאשמת גורם מוחשי ומרתיע, שאף הוביל אותה ליזום השתלבות באפיק טיפולי. שירות המבחן ראה להמליץ להימנע מהרשעת הנאשמת בדין, כמפורט לעיל.

צודקת המאשימה כי בהתאם לפסיקותיו של בית-המשפט העליון, לצורך הימנעות מהרשעה נדרש להוכיח נזק קונקרטי חמור שאינו בגדר אפשרות ערטילאית או תיאורטית בעתיד. יחד עם זאת, יש ליתן את הדעת לכך שגילה של הנאשמת בעת ביצוע העבירה היה פחות מ-20, והיא השתייכה לקטגוריית ה"בגירים-הצעירים". לגבי נאשמים בקבוצת גיל זו, היכולת לבסס נזק קונקרטי מידי בגין הרשעה במישור התעסוקתי-מקצועי היא מורכבת יותר, שכן מדובר בתחילת החיים הבוגרים. בד בבד, דווקא משום שמדובר בגיל צעיר יחסית, הפוטנציאל השיקומי עשוי להיות משמעותי. מכל מקום, בפסיקת בית-המשפט העליון הובעה הדעה לפיה יש מקום להתייחס לגיל כנתון משמעותי בשאלת אי-הרשעה במקרה של "בגיר-צעיר", אף שאין מדובר בשיקול בלעדי או מכריע שכן כל מקרה נשקל לפי מכלול נסיבותיו (ראו: רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל (18.8.2014), פסקה 13 מפי כב' השופט ג'ובראן; עוד ראו והשוו: ע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.4.2014); ע"פ 1880/13 אברהם נ' מדינת ישראל (3.2.2014); ע"פ 9090/00 שניידרמן נ' מדינת ישראל (22.2.2001)).

לגישתי, גילה הצעיר של הנאשמת בעת ביצוע העבירה וחוסר הבשלות הרגשית שהתלווה לכך מטעמים המפורטים בתסקיר, בצירוף יתר הנסיבות לקולא עליהן עמדתי הן במישור ביצוע העבירה והן במישור נסיבותיה האישיות של הנאשמת, מאפשרים במקרה זה לתת את הבכורה לאינטרס האינדיבידואלי-השיקומי, ולהעדיפו על פני יתר שיקולי הענישה ובהם הלימה, גמול והרתעה. לפיכך, בנסיבותיו הייחודיות של המקרה דנן, אני נמנעת מהרשעת הנאשמת בדין.

גזירת העונש

9. הצדדים מסכימים כי יוטל על הנאשמת של"צ בהיקף של 140 שעות כהמלצת שירות המבחן. לאחר שבחנתי את העונש שהיה צפוי לנאשמת על-פי עקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, אל מול העונש עליו הוסכם בין הצדדים, באיתי למסקנה כי העונש המוסכם מצוי במתחם העונש ההולם וכי מתקיים איזון ראוי בין התועלת שבועונש המוסכם עבור הנאשמת לבין התועלת לאינטרס הציבור. זאת ועוד; הענישה עליה הסכימו הצדדים, מהווה ענישה מוחשית המעבירה מסר ברור להימנעות מהישנות המעשים, אך בד בבד נותנת משקל ראוי לאינטרס השיקומי עליו עמדתי לעיל. לפיכך, אני רואה לאמץ את ההסכמה העונשית שהושגה בין הצדדים. כמו כן, ראיתי להוסיף צו מבחן למשך שנה לפי המלצת שירות המבחן. זאת, על-מנת לוודא כי הנאשמת ממשיכה ליטול חלק בתהליך הטיפול בו החלה בחודשים האחרונים.

סוף דבר

10. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני נמנעת מהרשעת הנאשמת בדין ומטילה עליה כדלקמן:

א. הנאשמת תבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות על-פי התוכנית המוצעת בתסקיר שירות המבחן.

שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשמת ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צו שיפוטי נוסף.

ב. הנאשמת תהיה נתונה בצו מבחן במשך שנה מהיום, ותשתף פעולה עם שירות המבחן.

מובהר לנאשמת כי עליה לשתף פעולה עם שירות המבחן וכי עליה לבצע את המבחן ואת השל"צ, שאם לא כן - אדון בעניינה מחדש.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אדר א' תשע"ו, 16 פברואר 2016, במעמד הצדדים.